

Arrest

nr. 316 024 van 6 november 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KREMER
Stadsplein 4/1/A
3960 BREE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juli 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 oktober 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 januari 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 juli 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2024 werd ingediend door:

Naam: R. (..)

Voorna(a)m(en): A. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1990

Geboorteplaats: Beni Mellal

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg opnieuw het verblijfsrecht aan in functie van zijn minderjarig Nederlands kind R., A. (...) (xxxxxxx) in toepassing van art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat "als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en zij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

In art. 40bis §4 laatste lid wordt het volgende verduidelijkt: "Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet een bewijs leveren dat hij/zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn/haar kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde wordt met name rekening gehouden met hun aard en regelmaat".

Ter staving van de aanvraag werden dit keer de volgende documenten voorgelegd:

- Individuele rekening 2023 van Asap op naam van R., A. (...) waaruit tewerkstelling blijkt in augustus, september en oktober 2023 + loonfiches van eind nov/begin dec 2023 + december 2023 (per week)
- Individuele rekening 2024 van Asap op naam van R., A. (...) waaruit tewerkstelling blijkt in januari 2024 (6 dagen + 1 feestdag) + loonfiches voor januari 2024
- Individuele rekening 2024 van Asap voor januari, februari, maart 2024
- Individuele rekening 2023 van Tempo-team van R. A. (...) waaruit tewerkstelling blijkt in mei en juni 2023
- Loonbrieven van Actief interim, gericht aan R. A. (...) periode juni-juli-augustus 2023
- Bewijs van aansluiting ziekenfonds van betrokkene (Solidaris Limburg)
- Foto's met dochter, gaat over foto's samen met kind op verschillende tijdstippen (zomer en winter zie kleding) bij een aantal gelegenheden (zie achtergrond: zwembad, eten in fastfood, rond kerstmis, in de cinema, op wandel), gedateerde foto's maar het volledige jaartal ontbreekt
- Tussenvonnis 26.04.2023 rechtbank van eerste aanleg Limburg, mevrouw heeft zaak aangespannen tegen mijnheer, mijnheer verzet zich en heeft een tegeneis gesteld.
- Eindvonnis 8.11.2023 rechtbank van eerste aanleg Limburg, gaat over A. (...), maar niet alle bladzijden worden voorgelegd, verwijst naar tussenvonnis 26.04.2023: mevrouw wenst 200 euro per maand alimentatie met ingang van 25.06.2019 + helft van buitengewone kosten. De rechtbank wenst slechts terug te gaan tot 5.05.2023 en besliste tot de onderhoudsbijdrage van 180 euro per maand. In hoeverre er ook nog iets gezegd wordt betreffende de uitvoering van het bezoekrecht is onduidelijk, bij gebrek aan alle pagina's van het vonnis.
- Eindvonnis 12.10.2022 rechtbank van eerste aanleg Limburg, tegen R. M. (...), gaat over R. A. (...). Gaat over het DNA-onderzoek en dat daaruit blijkt dat betrokkene de vader is van het kind + dagvaarding van R. M. (...) + advocate in haar hoedanigheid als voogd van het minderjarige kind
- Bewijs van betaling van alimentatie twv 180 euro, 1 x twv 360 euro, 1 x twv 200 euro

Wat de eerste voorwaarde nl. het hoederrecht of beter gezegd het recht van bewaring betreft, kan worden gesteld dat betrokkene bewijst de ouderlijke macht te delen met de moeder en bezoekrecht te hebben bedongen, het gaat om bezoekrecht tijdens de even weken op zondag van 10.00 tot 18.00u. Het bedongen hoederecht dient aldus als marginaal te worden omschreven. Om de twee weken een dag doorbrengen met je dochter wil zeggen dat er weliswaar een band is, echter wat betreft de zorgtaken die de vader daarmee op zich neemt alsook de betrokkenheid van de vader bij het kind, deze dienen eerder als marginaal te worden omschreven. Van een daadwerkelijke afhankelijkheid tussen vader en kind, waardoor het kind het land (of bij uitbreiding de Europese Unie) zou moeten verlaten omdat de vader het verblijfsrecht niet bekomt in België kan bezwaarlijk gesproken worden. De ouders van het kind kunnen ook een andere bezoekregeling afspreken waardoor een gelijkaardige band tussen vader en kind kan behouden blijven, daartoe dient betrokkene het verblijfsrecht niet te krijgen. Het kind kan daar geen nadeel van ondervinden, gezien de vader in het dagelijks leven van het kind geen enkele rol heeft. Of dat kind nu om de twee weken enkele uren doorbrengt in het gezelschap van de vader, of om de zoveel weken eens een hele week of twee weken aan 1 stuk, gaat het verschil niet maken. Er zijn genoeg mensen die door omstandigheden niet onder hetzelfde dak wonen of zelfs in een ander land wonen als hun kinderen, maar wel degelijk enige band met hun kinderen onderhouden door regelmatig contact te houden via klassieke en moderne communicatiemiddelen, alsook tijdens vakantieperiodes. Gezien de beperkte betrokkenheid van betrokkene in het dagelijks leven van zijn kind, moet dit ook haalbaar zijn in zijn geval.

Uit het eindvonnis blijkt nu ook dat de vader met terugwerkende kracht sinds mei 2023 alimentatie verschuldigd is aan de moeder tbv 180 € per maand, alsook de helft van de buitengewone kosten. In hoeverre mijnheer die openstaande schuld al kunnen aanzuiveren heeft, blijkt niet uit de voorgelegde

documenten, er blijkt enkel uit dat hij actueel alimentatie betaalt. Alimentatie betalen is natuurlijk nog iets helemaal anders dan een kind 'ten laste' hebben. De tewerkstelling van mijnheer betreft ook nog interimtewerkstelling. Het gaat weliswaar vaak over een tewerkstelling voor een week, echter het kan ook gaan om slechts enkele dagen per week. Derhalve zijn de bestaansmiddelen van mijnheer niet van die aard, niet stabiel genoeg, dat er kan gesteld worden dat hij het kind potentieel ten laste zou kunnen nemen. In de praktijk heeft het kind eenvoudigweg het verblijfsrecht ontleend aan de moeder en heeft zij er ook jarenlang voor ingestaan, ondanks dat zij kennelijk op een bepaald moment ook werkloos was (zie voorlopig vonnis). Ook aan die voorwaarde, betreffende het ten laste zijn, zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980, is aldus niet voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"B. Aangaande de gegrondheid

*

Verzoeker deed op 26.01.2024 een (nieuwe) aanvraag voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met name zijn minderjarige dochter R. A. (..), in België geboren op 15.04.2019, ondertussen woonachtig te (..), met Nederlandse nationaliteit. (artikel 40bis Vw) (stuk 1)

Op 23.07.2024 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) echter de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten), aangezien verzoeker 'niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf'. (stuk 2)

Verzoeker vraagt middels huidig verzoekschrift tot annulatieberoep aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bekritiseerde motivering van de DVZ te toetsen aan de gegevens van het dossier, de redelijkheid en de vereiste duidelijkheid.

De beslissing van de DVZ stelt verzoeker namelijk bloot aan een schending van zijn grondrechten als mens (waaronder art. 8 EVRM) én de DVZ heeft een aantal waarborgen geschonden met het oog op de rechten van verdediging (waaronder de materiële en formele motiveringsplicht).

*

Art. 8 lid 1 EVRM geeft eenieder het recht op eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven.

Voor het bestaan van een gezinsleven moet nagegaan worden of er sprake is van een gezin, meer bepaald het bestaan van een bloed-of aanverwantschap.

Verzoeker heeft jarenlang kosten noch moeite gespaard om een gerechtelijke vaststelling te bekomen als vader van zijn biologische dochter, R. A. (..), én vervolgens om een verblijfsregeling met zijn dochter te bekomen.

Er werden tal van gerechtelijke procedures gevoerd én de DVZ was hiervan op de hoogte en mocht alle relevante stukken hieromtrent van verzoeker ontvangen:

- Echtscheidingsprocedure (ingeleid door diens ex-echtgenoot mevrouw R. M. (..) op 25.06.2021 en uitgesproken middels vonnis op 07.12.2021);

- Afstammingsprocedure met DNA-onderzoek (ingeleid door verzoeker op 09.08.2021, aangezien zijn ex-echtgenoot een vrijwillige erkenning van diens dochter weigerde) (stuk 4);

- Procedure inzake maatregelen omtrent de minderjarige dochter (waaronder secundaire verblijfsregeling en onderhoudsgeld); (stukken 5 en 6)

Aangezien verzoeker eerst een gerechtelijke vaststelling als vader van zijn minderjarige dochter A. (..) diende te bekomen, werd de zaak inzake de voorlopige maatregelen (waaronder verblijfsregeling en onderhoudsgeld) telkenmale uitgesteld.

Uiteindelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Tongeren, sectie Familie middels vonnis d.d. 12.10.2022 uitspraak gedaan als volgt: (stuk 4)

'...

Verklaart de vordering van eiser tot vaststelling van zijn vaderschap over het kind R. A. (..), geboren te Maaseik op xx.xx.2019, wonende te (..), RR xxxxxxxxxx, gegrond.

Zegt voor recht dat R. A. (..), geboren te Beni Mellal (Marokko) op xx.xx.1990, wonende te (..), RR xxxxxxxxxx, de vader is van het kind R. A. (..), geboren te Maaseik op xx.xx.2019, wonende te (..), RR xxxxxxxxxx.

...

(eigen onderlijning en vette druk)

Het vonnis trad in kracht van gewijsde en verzoeker werd eindelijk als vader van dochter A. (...) geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand. (stuk 9)

Het bloed-of aanverwantschap van verzoeker met diens minderjarige dochter staat bijgevolg vast.

Middels tussenvonnis d.d. 26.04.2023 werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg Limburg, afdeling Tongeren de volgende maatregelen uitgesproken met betrekking tot het minderjarige kind A. (...): (stuk 5)

1) Zegt voor recht dat het hoofdverblijf van A. (...) gevestigd blijft bij moeder, alwaar A. (...) ingeschreven blijft in het bevolkingsregister;

2) Kent aan partijen het gezamenlijk ouderlijk gezag toe over A. (...);

3) Kent een secundair verblijf toe van A. (...) bij vader in de even weken op zondag van 10u00 tot 18u00 (doorlopend tijdens de vakantieperiodes), waarbij vader zal instaan voor het ophalen en terugbrengen van A. (...) bij moeder;

4) Kent het groeipakket, de sociale en fiscale voordelen van A. (...) toe aan moeder.

Middels eindvonnis d.d. 08.11.2023 werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg Tongeren Tongeren inzake het onderhoudsgeld en de buitengewone kosten geoordeeld als volgt: (stuk 6)

1) Veroordeelt vader, met ingang van 05.05.2023 tot betaling aan moeder van een onderhoudsbijdrage van de gewone kosten van A. (...) van 180 euro per maand;

2) Veroordeelt partijen om met ingang van 05.05.2023 aan elkaar de helft te betalen van de buitengewone kosten.

Verzoeker heeft aldus een secundaire verblijfsregeling met zijn dochter én betaald maandelijks een onderhoudsgeld van 180,00 euro ten behoeve van zijn dochter.

*

Compleet onbegrijpelijk stelt de DVZ dat het bedongen verblijfsrecht marginaal is en om de twee weken een dag doorbrengen met zijn dochter zou volgens de DVZ willen zeggen dat er wel een band is, maar wat betreft de zorgtaken die verzoeker daarmee op zich zou nemen alsook diens betrokkenheid, deze eerder marginaal is.

De DVZ had echter moeten onderzoeken of de persoonlijke band tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter voldoende hecht was c.q. is.

Verzoeker bracht een fotodossier bij om te bewijzen dat er sedert de geboorte van zijn dochter A. (...) op xx.xx.2019 (waarna verzoeker en de moeder van A. (...) bovendien nog huwden) een nauw en hecht contact is geweest. (stuk 7)

Sinds mei 2023 heeft verzoeker tweewekelijks fysieke contacten met zijn dochter en tussenin wordt er veelvuldig gebeld via Whatsapp of Facetime.

In het kader van die verblijfsregeling bracht verzoeker ook recente én gedateerde foto's bij van de fysieke contacten met zijn dochter. (stuk 7)

Ten onrechte motiveert de DVZ dat op deze foto's het jaartal niet leesbaar zou zijn. Mogelijks heeft de gemeente met het inscannen van de foto's een fout gemaakt, doch op de foto's die verzoeker heeft afgegeven aan de gemeente (zie stuk 7) is de datum volledig leesbaar.

Verzoeker zou graag een uitgebreidere verblijfsregeling hebben, maar heeft dit helaas niet zelf te kiezen. Er werd hierover een gerechtelijke uitspraak gedaan en de moeder van dochter A. (...) wenst hier niet minnelijk van af te wijken.

Nogal laconiek stelt de DVZ in haar motivering dan ook dat verzoeker en de moeder van het kind een andere bezoeksregeling kunnen afspreken waardoor een gelijkaardige band tussen vader en kind kan behouden blijven, maar dat verzoeker daartoe geen verblijfsrecht dient te bekomen. Het kind zou daar geen nadeel van ondervinden. Sic?

DVZ:

'Of het kind nu om de twee weken enkele uren doorbrengt met haar vader of om de zoveel weken eens een hele week of 2 weken aan 1 stuk, gaat het verschil niet maken.'

'Van een daadwerkelijke afhankelijkheid tussen vader en kind, waardoor het kind het land zou moeten verlaten omdat de vader het verblijfsrecht niet bekomt in België kan bezwaarlijk gesproken worden.'

Verzoeker viel letterlijk achterover bij het lezen van bovenstaande motivatie van de DVZ. Men moet maar durven..

Weze het nogmaals benadrukt dat er een gerechtelijke uitspraak werd gedaan over de verblijfsregeling!

De moeder van A. (...) is bovendien met haar dochter verhuist naar Luik, zodat het voor verzoeker onmogelijk is om door de week (gelet op zijn werk met shiften) naar Luik te gaan met het openbaar vervoer (verzoeker heeft geen rijbewijs) om zijn dochter te zien.

Een derdelands ouder die gezinshereniging vraagt met zijn minderjarig kind in België, moet een gezinscel vormen met zijn kind, maar dit betekent niet dat de ouder moet samenwonen met zijn kind.

Wat bewezen dient te worden zijn de affectieve en/of financiële banden tussen ouder en kind, die niet noodzakelijk cumulatief aanwezig moeten zijn. Samenwoont of zeer actieve betrokkenheid is daarvoor niet vereist.

De DVZ mag géén kennelijk onredelijke invulling geven aan het begrip 'affectieve banden' en strengere voorwaarden stellen over het gezinsleven dan dat het beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. (RvV 29 augustus 2018 nr. 208.378 en 18 juni 2021 nr. 256.807).

In deze beslissing van de DVZ is echter geen rekening gehouden met het rechtmatig belang van het kind om te kunnen opgroeien in een gezin, maar wordt daarbovenop als boodschap meegegeven dat het hebben van een vaderfiguur geen betekenis heeft. Deze beslissing druist tevens in tegen het IVRK; tegen art 22bis van de Grondwet waaruit volgt dat het belang van kind de eerste overweging moet zijn in alle beslissingen die ook kinderen aangaan.

Verzoeker verwijst naar de bepalingen in het kinderrechtenverdrag, meer bepaald art. 3 lid 1 en art. 9 lid in, dewelke stellen dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het kind een eerste overweging vormen én het kind niet tegen zijn wil van zijn ouders gescheiden wordt.

De DVZ schendt bovendien de materiële motiveringsplicht, door haar motivering te steunen op niet in rechte aanvaardbare redenen. De motieven van de DVZ zijn op z'n minst ondeugdelijk en druisen volledig in tegen het EVRM en IVRK!

Bovendien geldt er een vermoeden dat de relatie tussen ouders en minderjarige kinderen als een gezinsleven wordt beschouwd. In casu is er duidelijk sprake van een beschermenswaardig gezinsleven dat onder de bescherming van art. 8 EVRM valt.

Verzoeker is van mening dat er bij de beslissing géén rekening werd gehouden met het hoger belang van het minderjarige kind én het gezins- en familieleven van verzoeker.

Dat verzoeker aldus van oordeel is dat de schending van het grondrecht vervat in artikel 8 EVRM een voldoende ernstig middel uitmaakt.

Dat de DVZ géén fair balance -toets heeft gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoeker, als derdelander, om een gezinsleven te hebben met zijn dochter op het grondgebied van België.

De beslissing en motivering van de DVZ getuigt niet van een daadwerkelijke en concrete belangenafweging waarbij rekening gehouden werd met alle specifieke elementen.

Dochter A. (..) is zeer gehecht aan verzoeker, die reeds van voor haar geboorte in België verblijft, en een plotse scheiding van verzoeker voor langere duur heeft voor een kind van 5 jaar onomkeerbare en nefaste gevolgen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten aldus niet op correcte wijze heeft beoordeeld én op grond daarvan kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens stelt de DVZ dat uit het eindvonnis d.d. 08.11.2023 blijkt dat verzoeker met terugwerkende kracht sinds mei 2023 alimentatie verschuldigd is aan de moeder van A. (..) ten bedrage van 180,00 euro per maand, alsook de helft van de buitengewone kosten, doch dat het niet duidelijk is in hoeverre de openstaande schuld werd aangezuiverd

Alimentatie betalen zou bovendien niet hetzelfde zijn als een kind ten laste hebben..

Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt echter dat verzoeker sedert de uitspraak in november 2023 tot op heden (!) iedere maand een onderhoudsbijdrage van 180,00 euro ten behoeve van dochter A. (..) aan haar moeder betaald. (stuk 10)

Verzoeker kan opnieuw verwijzen naar bovenstaande rechtspraak van het EHRM en de RvV.

Daarnaast stelt de DVZ dat de tewerkstelling van verzoeker zou bestaan uit interim-werk en de bestaansmiddelen niet voldoende of stabiel genoeg zouden zijn om te zeggen dat verzoeker daarnaast het kind ten laste zou kunnen nemen.

Verzoeker werkt inderdaad via interim-contracten, doch steeds bij hetzelfde bedrijf.

De reden waarom verzoeker geen vast contract krijgt, is omdat verzoeker steeds maar voor een beperkte periode een attest van immatriculatie (oranje kaart) heeft gehad (in de periodes van een lopende aanvraag tot gezinshereniging) en vervolgens deze kaart weer dient af te geven, waardoor verzoeker uiteraard niet mag werken.

In de periodes dat verzoeker een attest van immatriculatie ontving, heeft verzoeker steeds onmiddellijk zijn werk hervat!

Zo bekwam verzoeker o.a. op 05.05.2023 een attest van immatriculatie en werkt verzoeker sedertdien als uitzendkracht. In eerste instantie via TEMPO-TEAM en nadien via ASAP.BE, beiden bij dezelfde werkgever: V. S. (..), waar verzoeker in verschillende shiften werkt. (stuk 11)

Uit samenlezing van de loonfiches en inkomstenbewijzen van de maanden augustus 2023 t.e.m. juli 2024 blijkt dat verzoeker gemiddeld een netto-inkomen heeft van 1.424,80 euro per maand.

Uit de loonfiches blijkt bovendien dat er voor de maanden augustus-september 2023 een loonbeslag werd ingehouden t.b.v. respectievelijk 73,15 euro, 157,33 euro en 159,78 euro.

Volgens richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten "die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat"

Verzoeker is alleenstaande en huurt sedert 01.09.2023 een woning gelegen te (..) voor een bedrag van 500,00 euro per maand. (stukken 12 en 13)

Verzoeker brengt de inkomstengegevens bij van één volledig jaar, waaruit blijkt dat de tewerkstelling, weliswaar interim (en af en toe een aantal dagen economisch werkloos), doch stabiel en regelmatig is, steeds bij dezelfde werkgever.

Het verdienvermogen van verzoeker werd door de Rechtbank in het kader van de begroting van de onderhoudsbijdrage trouwens aan de hand van de loonfiches begroot op 1.900,00 euro per maand! (stuk 6)

Het gegeven dat verzoeker inkomsten heeft die lager zijn dan het referentiebedrag, mag niet automatisch leiden tot een afwijzing van het verzoek tot gezinshereniging.

De DVZ had een individuele behoefteanalyse moeten maken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin van verzoeker te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. (artikel 12bis, §2, vierde lid Vw)

De DVZ moet de algemene situatie van verzoeker onderzoeken en de inkomsten bepalen waarover verzoeker als alleenstaande (met zijn dochter ten laste) moet beschikken om in zijn behoeften te voorzien, zonder ten laste van de overheid te komen.

Verzoeker toonde c.q. toont met de nodige documenten aan dat hij, met inkomsten die lager zijn dan het referentiebedrag, in zijn behoeften en die van zijn dochter kan voorzien. Verzoeker is perfect in staat de huur te betalen, alsook de alimentatie ten behoeve van zijn dochter en de overige normale lasten.

De DVZ heeft dit in casu echter niet gedaan, terwijl vaste rechtspraak de beslissingen van DVZ, waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin, nochtans veroordeelt. (Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 september 2012, nr. 88.251.)

Lidstaten mogen hun bevoegdheid (om een inkomenseis op te leggen) nooit zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel van de richtlijn, nl. het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan. Ook moeten lidstaten de inkomenseis steeds toepassen in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

In casu is de DVZ hier in zijn geheel aan voorbij gegaan.

Verzoeker beschikt over voldoende bestaansmiddelen om zichzelf én zijn dochter te onderhouden.

Opnieuw schendt de DVZ haar (materiële) motiveringsplicht, door compleet tegenstrijdig enerzijds te motiveren dat verzoeker onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben, doch anderzijds te stellen dat verzoeker een andere verblijfsregeling met zijn dochter zou kunnen overeenkomen, zoals bijvoorbeeld om de zoveel weken een aantal dagen, waarbij de DVZ impliceert dat verzoeker op- en af zou kunnen reizen van Marokko en het geen probleem zou zijn om deze reiskosten om de zoveel weken te dragen... Sic?

Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op, waardoor er een afwezigheid, een gebrek aan motivering is en bijgevolg ook een schending van de formele motiveringsplicht. (RvV 24.02.2016, nr. 162.708; 13.02.2018, nr. 199.668)

Ook aan de andere cumulatieve voorwaarden die de Vreemdelingenwet voorziet, is door verzoeker wel degelijk voldaan, alsook werden de nodige bewijsstukken daarvan toegevoegd:

- *Bewijs van lidmaatschap Solidaris – ziekteverzekering d.d. 22.02.2024 (stuk 8)*
- *Bewijs kind Unieburger - Akte van geboorte dochter A. (...) (stuk 9)*
- *Bewijs voldoende huisvesting – huurovereenkomst d.d. 01.09.2023 (stuk 13)*
- *Bewijs van gezinscel/ voldoende affectieve en/of financiële banden – foto's, ouderlijk gezag, verblijfsregeling, betalingen onderhoudsgeld,... (stukken 5,6, 7 en 10)*
- *Bewijs van voldoende bestaansmiddelen – als alleenstaande met beperkte huurkost (stukken 11,12 en 13)*

De door DVZ aangehaalde redenen voor weigering van de aanvraag van verzoeker, volstaan aldus niet om de beslissing van de DVZ te dragen.

De DVZ heeft bij de totstandkoming van de bestreden beslissing géén correcte beoordeling gemaakt van de feitelijke gegevens en is op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit gekomen.

Dat verzoeker dienvolgens van oordeel is dat de beslissing van de DVZ d.d. 23.07.2024 vernietigd dient te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden weigeringsbeslissing naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraag met haar Nederlands minderjarig kind R.A.. Vervolgens wordt artikel 40*bis*, §2, 5° van de Vreemdelingenwet geciteerd en worden de stukken opgesomd die werden voorgelegd in het kader van de voorwaarden van voormelde bepaling. De verwerende partij motiveert verder omstandig omtrent deze stukken en besluit dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, §2, 5° van de Vreemdelingenwet zodat het recht op verblijf aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De verzoekende partij dient op 26 januari 2024 een gezinsherenigingsaanvraag in, in functie van haar minderjarige dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit. Het staat niet ter discussie dat deze situatie binnen de werking van het Unierecht valt.

2.5. *In casu* weigert de verwerende partij aan verzoekende partij het verblijfsrecht toe te kennen. In wezen is deze weigering tweeledig:

- enerzijds motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoekende partij en haar minderjarige dochter;
- anderzijds motiveert de verwerende partij dat verzoekende partij niet aantoont te beschikken over de vereiste bestaansmiddelen.

De verwerende partij komt tot het besluit dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen.

2.6. Het verblijfsrecht van een vader of moeder van een minderjarige Unieburger wordt naar Belgisch recht geregeld in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit het op het moment van het treffen van de bestreden beslissing geldende artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5° volgt dat, om een recht op gezinshereniging met haar Nederlands minderjarig kind te kunnen genieten, de verzoekende partij haar kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen om in de eigen behoeften en die van het kind te voorzien teneinde niet ten laste te vallen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde in het op het moment van de bestreden beslissing geldende artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dat een minderjarig Unieburger ten laste moet zijn van de ouder-derdelander en dat deze daadwerkelijk beschikt over het hoederecht van de minderjarige Unieburger, kan worden verwezen naar de voorbereidende werken. In de voorbereidende werken inzake artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet (cf. Parl.St. Kamer 2013-2014, DOC 53 3239/001, 17) kan het volgende worden gelezen:

“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zhu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees

burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”

Het is de bedoeling van de wetgever om de situatie te regelen van de vader of moeder van een minderjarige Unieburger zoals in de zaak *Zhu en Chen* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (cf. HvJ 19 oktober 2004, C-200/02). Het Hof van Justitie heeft in dit arrest als volgt geoordeeld:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie *mutatis mutandis* met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest *Baumbast en R*, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de wetgever, waar hij gebruik heeft gemaakt van de term “hoederecht”, heeft gedoeld op de ouder die de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt.

In het arrest van het Hof van Justitie van 8 november 2012 in de zaak *Iida* (zaak C-40/11) wordt eveneens verwezen naar de zaak *Zhu en Chen*. Meer bepaald kan hierin het volgende worden gelezen:

“66 Vooraf zij opgemerkt dat de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen geen autonome rechten verlenen.

67 Net zoals de rechten die richtlijn 2004/38 verleent aan de familieleden met de nationaliteit van een derde land van een burger van de Unie, die begunstigde van de richtlijn is, zijn de eventuele rechten die de Verdragsbepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan onderdanen van derde landen verlenen, namelijk geen persoonlijke rechten van deze staatsburgers, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van de vrijheid van verkeer door een burger van de Unie (zie in die zin arrest van 5 mei 2011, *McCarthy*, C-434/09, *Jurispr. blz. I-3375*, punt 42, en arrest *Dereci e.a.*, reeds aangehaald, punt 55).

68 Zoals in punt 63 van het onderhavige arrest is uiteengezet, berusten de doelstelling en de rechtvaardiging van bedoelde afgeleide rechten op de vaststelling dat het niet erkennen van deze rechten de vrijheid van verkeer van de burger van de Unie kan aantasten en hem ervan kan weerhouden om van zijn recht van binnenkomst en van verblijf in het gastland gebruik te maken.

69 Zo is reeds geoordeeld dat de ouder, staatsburger van een lidstaat of van een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een minderjarige burger van de Unie, niet toestaan met deze burger in de lidstaat van ontvangst te verblijven, het verblijfsrecht van deze burger ieder nuttig effect ontnemt. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (arrest *Zhu en Chen*, reeds aangehaald, punt 45).”

Ook in het arrest *Alokpa* (cf. HvJ 10 oktober 2013, C-86/12) wordt de rechtspraak van *Zhu en Chen* hernomen.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het effectieve genot van het verblijfsrecht in het gastland van een minderjarige Unieburger van jonge leeftijd vooropstaat en dat dit effectieve genot noodzakelijkerwijze impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt.

In dit verband wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest van 13 september 2016 in herinnering heeft gebracht dat *“de eventuele rechten die de Unierechtelijke bepalingen inzake het Unieburgerschap aan derdelanders verlenen, geen eigen rechten zijn, maar rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf door een Unieburger (zie in die zin arresten van 8 mei 2013, Ymeraga e.a., C 87/12, EU:C:2013:291, punt 35; 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C 86/12, EU:C:2013:645, punt 22, en 12 maart 2014, O. en B., C 456/12, EU:C:2014:135, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Een afgeleid verblijfsrecht ten behoeve van een derdelander bestaat in beginsel dus alleen wanneer dat recht noodzakelijk is ter verzekering dat een Unieburger zijn rechten om vrij te reizen en te verblijven in de Unie, doeltreffend kan uitoefenen.”* (HvJ, 13 september 2016, C-165/14, *Rendón Marín*, pt. 36).

De voorwaarden dat de minderjarige Unieburger *“ten laste”* is van de ouder-derdelander, enerzijds, en dat deze ouder-derdelander de *“daadwerkelijke zorg”* draagt voor de minderjarige Unieburger, anderzijds, zijn in wezen elkaars spiegelbeeld. Wat wordt beoogd met het stellen van deze voorwaarden is dat een feitelijke situatie wordt aangetoond waaruit blijkt dat de minderjarige Unieburger afhankelijk is van de ouder, waarbij deze afhankelijkheid voortvloeit uit de omstandigheid dat het kind daadwerkelijk wordt verzorgd door de ouder die het verblijfsrecht vraagt. Deze daadwerkelijke zorg slaat niet enkel op een emotionele zorg maar omvat tevens de materiële zorg voor het kind, bijvoorbeeld voor wat betreft de huisvesting en het levensonderhoud van het kind, alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding van het kind.

2.7. *In casu* heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij de ouderlijke macht deelt met de moeder en dat er een secundaire verblijfsregeling werd voorzien in de even weken op zondag van 10u tot 18 u. De verwerende partij erkent dat verzoekende partij om de twee weken een dag doorbrengt met haar minderjarige dochter, maar oordeelt dat *“de zorgtaken die de vader daarmee op zich neemt alsook de betrokkenheid van de vader bij het kind, deze dienen eerder als marginaal te worden omschreven. Van een daadwerkelijke afhankelijkheid tussen vader en kind, waardoor het kind het land (of bij uitbreiding de Europese Unie) zou moeten verlaten omdat de vader het verblijfsrecht niet bekomt in België kan bezwaarlijk gesproken worden. De ouders van het kind kunnen ook een andere bezoekenregeling afspreken waardoor een gelijkaardige band tussen vader en kind kan behouden blijven, daartoe dient betrokkene het verblijfsrecht niet te krijgen. Het kind kan daar geen nadeel van ondervinden, gezien de vader in het dagelijks leven van het kind geen enkele rol heeft. Of dat kind nu om de twee weken enkele uren doorbrengt in het gezelschap van de vader, of om de zoveel weken eens een hele week of twee weken aan 1 stuk, gaat het verschil niet maken. Er zijn genoeg mensen die door omstandigheden niet onder hetzelfde dak wonen of zelfs in een ander land wonen als hun kinderen, maar wel degelijk enige band met hun kinderen onderhouden door regelmatig contact te houden via klassieke en moderne communicatiemiddelen, alsook tijdens vakantieperiodes. Gezien de beperkte betrokkenheid van betrokkene in het dagelijks leven van zijn kind, moet dit ook haalbaar zijn in zijn geval.”* Verder erkent de verwerende partij dat verzoekende partij actueel alimentatie betaalt, maar wijst zij erop dat alimentatie betalen iets helemaal anders is dan een kind *“ten laste”* hebben.

2.8. De Raad benadrukt dat opdat verzoekende partij, derdelander-ouder van een minderjarige Unieburger, een afgeleid verblijfsrecht kan bekomen in functie van haar kind, zij moet aantonen dat zij de daadwerkelijke zorg draagt voor het kind. Als een derdelander slechts zorg- en/of opvoedingstaken met een marginaal karakter verricht, of alleen omgang heeft met het kind dat Unieburger is, loopt dat kind door de weigering van verblijf aan deze derdelander immers niet het risico zijn rechten van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Unie niet te kunnen uitoefenen.

In het licht van voorgaande kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze vaststelt dat de verzoekende partij geen rol speelt in het dagelijkse leven van haar kind. De omgang die de verzoekende partij met haar dochter heeft, met name één dag om de twee weken, heeft inderdaad een beperkt (of marginaal) karakter. Hieruit kan niet blijken dat de verzoekende partij daadwerkelijk zorg- en opvoedingstaken op zich neemt. Met haar betoog inzake de door haar gevoerde procedures tot erkenning van het kind en het bekomen van een verblijfsregeling noch met het gegeven zij actueel alimentatie betaalt doet verzoekende partij afbreuk aan voorgaande vaststelling. De vereiste dat men daadwerkelijk de zorg draagt voor de minderjarige kan ook niet worden verengd tot het financieel instaan voor het kind. Verzoekende partij verwijst voorts wel naar het gegeven dat zij ook foto's heeft voorgelegd inzake de contacten met haar kind, maar zoals de verwerende partij motiveert gaat het om foto's genomen in de zomer en de winter (hetgeen blijkt uit de kledij) en op verschillende gelegenheden (hetgeen blijkt uit de achtergrond). Deze foto's zijn evenwel niet gedateerd en tonen niet meer aan dan dat de verzoekende partij wel contact heeft met haar dochter, hetgeen ook niet ontkend wordt door de verwerende partij, maar er kan hieruit niet blijken dat verzoekende partij meer contact heeft met haar dochter dan de contacten conform de verblijfsregeling, met name éénmaal een dag om de twee weken. Verzoekende partij betoogt voorts nog dat de foto's waarop het volledig jaartal ontbreekt onvolledig zouden zijn overgemaakt door de gemeente en dat – blijkens stuk 7 gevoegd aan het

verzoekschrift – deze foto's van het jaar 2024 zijn, doch ook deze foto's tonen niet aan dat zij genomen zijn buiten het kader van de verblijfsregeling, temeer het gaat om de data 18 februari, 3 maart en 31 maart. Voormelde data betreffen immers allemaal zondagen waarbij het gaat om hoogstens één dag om de twee weken. Verzoekende partij beaamt trouwens zelf in haar verzoekschrift dat zij *“tweewekelijks fysieke contacten”* met haar dochter heeft en geeft bijgevolg zelf aan dat zij haar dochter enkel ziet in het kader van de verblijfsregeling. Haar betoog dat zij tussenin veelvuldig belt via *whatsapp* of *facetime* wordt voorts niet ondersteund door de stukken zoals voorgelegd bij de aanvraag.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij betrokken was bij de geboorte en er in het verleden een nauw contact is geweest toen zij nog samenwoonde met haar ex-echtgenote en haar kind, wijst de Raad erop dat blijkens het administratief dossier de samenwoning al sinds maart 2021 beëindigd werd en het verzoekende partij toekomt om naar aanleiding van haar aanvraag *anno* 2024 op afdoende wijze aan te tonen dat zij nog steeds als zorgdragende ouder kan beschouwd worden van haar minderjarig kind. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken kan dit evenwel niet blijken. Zij toont geenszins aan dat zij daadwerkelijk zorgt voor het kind zoals vereist. Haar betrokkenheid in het leven van haar kind wordt gelet op voorgaande op niet kennelijk onredelijke wijze beoordeeld als te beperkt of marginaal om het verblijfsrecht in functie van haar kind te bekomen.

Waar zij nog stelt dat zij graag een ruimere verblijfsregeling had bekomen, kan dit evenwel niet blijken uit de stukken die voorgelegd werden. Immers blijkt uit de voorgelegde rechterlijke uitspraken dat verzoekende partij zelf gevraagd heeft voor een verblijfsregeling in de even weken op zondag van 10 tot 18u. Er kan niet blijken dat verzoekende partij aldus een ruimere verblijfsregeling wou bekomen maar dat dit op tegenstand stuitte. Evenmin kan blijken dat verzoekende partij tracht een grotere rol in het leven van haar dochter te spelen, zoals betrokkenheid bij haar opvoeding en opleiding.

Gezien de zeer beperkte betrokkenheid van verzoekende partij in het leven van haar kind, minstens tonen de voorgelegde stukken niet anders aan, kan de verzoekende partij niet overtuigen als zou de bestreden beslissing onevenredige gevolgen hebben voor haar kind en dat haar kind nadeel zou ondervinden doordat verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft. De band met het kind, dat hoofdzakelijk bij de moeder verblijft en slechts een zeer beperkte omgang kent met verzoekende partij, kan evenzeer onderhouden worden vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen of bezoeken. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk dat dit niet mogelijk zou zijn. Dat verzoekende partij de gegeven motivering in de bestreden beslissing *“laconiek”* vindt, doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen omtrent de geringe betrokkenheid van verzoekende partij in het leven van haar kind zodat redelijkerwijze kan gesteld worden dat de beperkte contacten die verzoekende partij heeft met haar kind ook via moderne communicatiemiddelen of regelmatige bezoeken kunnen onderhouden worden.

2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner / Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant / het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur / het Verenigd Koninkrijk*). In casu dringt, gelet op de bespreking hoger, de vaststelling zich op dat geen grote betrokkenheid van verzoekende partij ten aanzien van haar kind blijkt en het de moeder is die de opvoeding en zorg voor dit kind op zich neemt. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit het herkomstland van verzoekende partij niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat het kind verzoekende partij niet kan opzoeken in het land van herkomst tijdens vakanties. Het door verzoekende partij gestelde als zou de bestreden maatregel het hoger belang van het kind schaden en onomkeerbare en nefaste gevolgen zal hebben blijkt dan ook niet.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. Verzoekende partij kan, gelet op de bespreking hoger, niet gevolgd worden als zou de verwerende partij geen oog hebben gehad voor het hoger belang van het kind. Naast de vaststelling dat verzoekende

partij niet aantoont dat de bepalingen van het IVRK waarop zij zich beroept rechtstreekse werking hebben (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206) maakt zij aldus ook niet aannemelijk dat het hoger belang van het kind geschaad is door het treffen van de bestreden beslissing.

2.11. In zoverre verzoekende partij ook nog de schending lijkt op te werpen van artikel 22*bis* van de Grondwet wijst de Raad erop dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe werking kunnen verzoekende partijen zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

2.12. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het motief dat zij evenmin aangetoond heeft te voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste, wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overvloedige motivering nu de bestreden weigeringsbeslissing afdoende geschraagd wordt door de vaststelling dat zij niet heeft aangetoond de daadwerkelijke zorg te dragen voor het kind. De Raad herhaalt dat als een derdelander slechts zorg- en/of opvoedingstaken met een marginaal karakter verricht, of alleen omgang heeft met het kind dat Unieburger is, het kind door de weigering van verblijf aan deze derdelander niet het risico loopt zijn rechten van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Unie niet te kunnen uitoefenen. Nu verzoekende partij hieraan geen afbreuk heeft weten doen, bestaat er ook geen noodzaak in te gaan op de kritiek inzake de bestaansmiddelenvereiste.

Waar zij ook nog betoogt te voldoen aan de andere cumulatieve voorwaarden om verblijfsrecht te bekomen, doet zij evenmin afbreuk aan het determinerend motief zoals hoger vastgesteld.

2.13. In zoverre verzoekende partij nog voorhoudt dat haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). De schending ervan kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Dit alles nog naast de vaststelling dat verzoekende partij ook niet aantoont dat zij nog informatie kon verstrekken die verwerende partij er kon van weerhouden vast te stellen dat zij geen recht op verblijf kan doen gelden in functie van haar minderjarig kind. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij haar grief inzake de rechten van verdediging

2.14. In acht genomen de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken toont verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig oordeelt door te stellen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40*bis*, §2, 5° van de Vreemdelingenwet zodat haar geen afgeleid verblijfsrecht kan worden toegestaan.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER